

Hồi 77

Trong lòng thù ghét, ngoài mặt làm lành

Tây Môn Khánh sợ Nguyệt nương không chịu để Nhiệm Y quan coi mạch, định xuống để khuyên lớn, nhưng tới nơi đã thấy Nguyệt nương ăn mặc sang trọng trang điểm lộng lẫy ngồi chờ thì mừng lắm, vội trở ra mời Nhiệm Y quan xuống. Nhiệm Y quan vừa bước vào, Nguyệt nương đã đứng dậy thi lễ. Nhiệm Y quan lật đật vái chào cung kính. Nguyệt nương ngồi xuống, mời Nhiệm Y quan ngồi vào ghế đối diện, Cầm Đồng đem một cái gối nhỏ để trên bàn. Nguyệt nương từ từ vén tay áo, để lộ cổ tay trắng ngần khoan thai đặt tay lên gối cho Nhiệm Y quan bắt mạch. Bắt mạch cả hai tay xong, Nguyệt nương đứng dậy vái chào Nhiệm Y quan, hai a hoàn chạy tới đưa vào phòng trong.

Cầm Đồng đem trà ra, Nhiệm Y quan uống trà, nói với Tây Môn Khánh:

- Lệnh phu nhân bẩm sinh khí huyết không được sung mãn, nên lúc thai nghén khí huyết càng thêm bất điều, dễ sinh giận dữ. Hoả trong gan lại vượng nên đầu nhức, mắt mở, tim bị trở ngại trì trệ nên lòng hay sầu muộn, lại vì huyết thiếu mà khí đa nên tứ chi thường bủi hoải.

Nguyệt nương sai Cầm Đồng ra nói:

- Đại nương tôi hiện đang hơi nhức đầu, bụng dưới và lưng hơi đau, ăn uống chẳng thấy ngon.

Nhiệm Y quan nói với Tây Môn Khánh:

- Thưa điều đó thì tôi đã biết, bây giờ nói vậy lại càng rõ hơn.

Tây Môn Khánh nói:

- Chẳng nói giấu gì tiên sinh, tiện nội đang thai nghén, lại vừa gặp chuyện buồn giận nên mới sinh ra như vậy, xin tiên sinh liệu gia giảm mà tận tình điều trị cho.

Nhiệm Y quan nói:

- Đại nhân không phải nhọc công dặn dò, văn sinh đâu dám không tận tâm tận lực. Văn sinh sẽ làm thuốc tễ an thai hạ khí, trừ đau nhức mệt mỏi và bồi bổ khí huyết, tự nhiên lệnh phu nhân sẽ khoẻ khoắn muốn ăn.

Tây Môn Khánh dặn thêm:

- Cần nhất là xin tiên sinh hết lòng lo sao cho cái bào thai được yên.

Nhiệm Y quan đáp:

- Văn sinh đã hiểu, xin đại nhân cứ yên lòng, cần nhất là an thai điều khí.

Tây Môn Khánh dặn thêm:

- Cần nhất là xin tiên sinh hết lòng lo sao cho cái bào thai được yên.

Nhiệm Y quan đáp:

- Văn sinh đã hiểu, xin đại nhân cứ yên lòng, cần nhất là an thai điều khí.

Tây Môn Khánh lại nói:

- Đệ tam phòng của chúng tôi hôm kia bị nôn oẹ và đau bụng, tiện đây cũng xin tiên sinh cho thuốc.

Nhiệm Y quan đáp:

- Thừa vâng, văn sinh sẽ cho đem thuốc lại.

Nói xong đứng dậy cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn ra, lúc đi ngang đại sảnh, Nhiệm Y quan thấy gia nhân ra vào rộn rịp, lại có đoàn hát đang dựng rạp, các ca công đang chuẩn bị nhạc khí, bèn hỏi:

- Quý phủ hôm nay có việc vui mừng gì vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay Tống Ngự sử mượn nơi đây để bày tiệc khoản đãi Hầu Tuần phủ, nhân dịp Tuần phủ thăng chức về kinh.

Nhiệm Y quan nghe xong trong lòng càng thêm kính sợ Tây Môn Khánh. Tới ngoài, Nhiệm Y quan mấy lần khom mình vái chào Tây Môn Khánh rồi mới lên ngựa mà về.

Tây Môn Khánh trở vào, sai lấy một lạng bạc và năm vuông lụa, bảo Cầm Đồng đem tới cho Nhiệm Y quan rồi đợi lấy thuốc mang về.

Nhiệm Y quan về rồi, Kiều Nhi và Ngọc Lâu lại vào ngồi trò chuyện với Nguyệt nương. Ngọc Lâu bảo:

- Đó, nếu Đại nương không chịu cho người ta coi mạch thì làm sao người ta có thể biết được tâm bệnh của Đại nương mà cho thuốc.

Nguyệt nương nói:

- Tôi đâu muốn ra làm gì, chẳng qua là gia gia quá lo lắng cho tôi, lại năn nỉ hết lời, tôi không ra sao được. Vả lại các muội muội cứ lôi tôi ra nên tôi phải ra. Chứ nếu không, thử đợi mười năm xem tôi có chịu ra không. Thà tôi chết đi lại được yên tĩnh. Tôi mà chết là người ta được đem lên làm chính thất ngay chứ đừng nói.

Ngọc Lâu bảo:

- Thôi, tôi xin Đại nương, buồn giận mãi làm gì, mà việc gì phải nói những lời như vậy. Không phải tôi nói xấu người khác, nhưng Ngũ nương quả là người chẳng biết điều chút nào, ăn nói hành động hàm hồ quá lắm. Người như thế ai chẳng biết, Đại nương giận làm gì cho mệt.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu Ngũ nương chỉ không biết điều như lời Tam muội nói thì đã khá, đằng này tôi sợ tâm địa Ngũ nương chẳng phải vừa, chỉ chuyên nghĩ chuyện làm hại người khác mà thôi.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương là người chủ trong nhà, cai quản chúng tôi, thiết tưởng Đại nương cũng nên rộng lượng một chút cho Ngũ nương được nhờ, nếu đại nương chặt chẽ quá thì Ngũ nương biết làm sao. Người ta thường nói, một người quân tử dung được mười kẻ tiểu nhân, xin Đại nương nghĩ lại.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi đâu phải là chủ trong nhà, người ta chỉ cần biết đến gia gia mà thôi, chứ đâu cần biết đến tôi.

Ngọc Lâu nói:

- Làm gì có chuyện đó, Đại nương thấy không, Đại nương không khoẻ trong người nên gia gia không dám xuống phòng Ngũ nương đó.

Nguyệt nương bảo:

- Sao lại không xuống? không xuống thì người ta lấy dây cột vào cổ gia gia mà lôi xuống ấy chứ. Vả lại gia gia thương yêu ai thì cứ đến với người đó, tôi nào dám ngăn cản, ngăn cản lại mang tiếng này nọ lôi thôi.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương cứ nghĩ quá đi như vậy nên mới buồn giận chứ làm gì có chuyện đó. Thôi, bây giờ Đại nương đừng giận nữa, để tôi gọi Ngũ nương tới đây lạy tạ lỗi Đại nương.

Đại cữu mẩu bước vào, nghe Ngọc Lâu nói vậy, cũng bảo Nguyệt nương:

- Phải đấy, hai người nên làm lành với nhau đi là hơn. Nếu không thì sẽ đưa quan nhân vào chỗ khó xử. Quan nhân có muốn đến với Ngũ nương thì sợ cô nương buồn giận, mà không đến thì Ngũ nương lại giận quan nhân mà giận cả cô nương nữa, như thế rồi cứ xa cách thêm ra, trong nhà mất vui đi.

Ngọc Lâu nói tiếp:

- Nhân có đại cữu mẫu ở đây, Đại nương cũng nên tha thứ cho Ngũ nương để đại cữu mẫu được vui. Hôm nay nhà có đại tiệc, tôi phải đứng ra lo việc, đáng lẽ Ngũ nương phải vào đây giúp đỡ tôi, đằng này cứ nằm trong phòng, tôi cũng không vừa lòng chút nào cả. Kêu Ngũ nương vào đây xin lỗi Đại nương rồi phụ tôi lo việc chứ. Đại cữu mẫu nghĩ vậy có đúng không?

Ngô Đại cữu mẫu đáp:

- Tam nương nói đúng lắm.

Đoạn quay sang Nguyệt nương:

- Cô nương à, Tam cô nương đã nói vậy thì cô nương cũng nên nghĩ lại, để cho quan nhân đỡ phần khó xử.

Nguyệt nương không nói gì, Ngọc Lâu đứng dậy định bước ra thì Nguyệt nương bảo:

- Tam nương đừng gọi nó, nó muốn lại đây thì lại, không việc gì phải mời gọi như vậy.

Ngọc Lâu đứng lại đáp:

- Để tự nhiên thì Ngũ nương đâu dám lại, phải gọi chứ.

Đoạn nói đùa:

- Tôi gọi mà Ngũ nương không chịu lại thì tôi lấy dây cột cổ lôi lại đây ấy chứ.

Nói xong xuống phòng Kim Liên. Tới nơi thấy Kim Liên đang ngồi thờ người trên tràng kỷ, đầu tóc không chải, mặt mũi xanh tái, bèn bảo:

- Ngũ thư thư à, sao không chải đầu trang điểm đằng hoàng, hôm nay nhà có đại tiệc, bận rộn biết bao mà chẳng thấy thư thư vào giúp một tay, cứ ngồi giận dỗi mãi hay sao. Hồi nãy chúng tôi có khuyên can, Đại nương cũng nguôi giận rồi, bây giờ thì thư thư cũng chẳng nên giận nữa, mà nên vào lạy tạ lỗi Đại nương thì hơn, mình là người dưới mà, lời nói lại chẳng mất tiền mua, sao không làm cho êm ấm cửa nhà. Bây giờ thư thư giận thì định giận đến bao giờ, chi bằng bây giờ vào xin lỗi một câu, bao nhiêu chuyện cũ bỏ qua có phải là tốt hơn không. Nếu không thì thư thư chỉ làm cho gia gia khó xử thêm mà thôi, gia gia dù có muốn xuống với thư thư cũng không dám vì sợ Đại nương buồn giận. Thôi thì chỗ chị em trong nhà, cái gì qua đi thì thôi.

Kim Liên nói:

- Thôi thôi, tôi đâu dám làm chị em với người ta. Người ta là con nhà danh giá, cưới xin linh đình, trở thành vợ cái con cột trong nhà, còn tôi là phận nghèo hèn, hư thân trác nết, theo gia gia về nhà này, làm sao chị em với người ta được.

Ngọc Lâu bảo:

- Sao lại nói vậy, thư thư cũng như tôi, tuy là phận lẽ mọn nhưng cũng là vợ chứ là gì, tuy không cưới xin linh đình, nhưng cũng mai mối đằng hoàng chứ có ai theo gia gia về nhà này đâu. Tuy nhiên tôi cũng xin khuyên là ở đâu cũng vậy, còn có người này người kia, từ nay thư thư nói năng hành động gì cũng phải nên đắn đo sau trước, nhìn dưới nhìn trên để tránh những chuyện đáng tiếc. Dầu sao thì thư thư cũng có lỗi, có mặt đại cữu mẫu và ba vị sư phụ mà thư thư ăn nói chẳng giữ gìn, khiến cho họ cười chê, trách gì Đại nương không giận. Chuyện này không dàn xếp cho êm đẹp, chẳng lẽ cứ thế này mãi sao. Thôi, thư thư chải đầu trang điểm đi, rồi chúng mình cùng vào thượng phòng.

Kim Liên im lặng một lúc, suy nghĩ về lời Ngọc Lâu rồi nén giận, bước tới trước gương chải đầu trang điểm, rồi thay áo, cùng Ngọc Lâu vào thượng phòng.

Ngọc Lâu bước vào, vén màn nói:

- Đại nương thấy không, tôi nói là thế nào Ngũ nương cũng lại mà.

Rồi quay lại cười bảo Kim Liên:

- Không vào lạy tạ lỗi với Đại nương mau đi.

Đoạn bước vào, đứng qua một bên, bắt chước giọng bà già, nói đùa với Nguyệt nương:

- Thừa thân gia, cháu nó còn trẻ người non dạ chưa hiểu gì cả, nên mới dám cả gan xúc phạm tới thân gia, xin thân gia nể mặt tôi mà tha cho cháu lần này. Lần sau cháu còn tái phạm khiến thân gia buồn phiền, thì lúc đó tuy thân gia đánh đập chửi mắng, tôi không dám xin cho cháu nữa.

Mọi người cười ầm cả lên, Kim Liên ngượng ngùng bước tới lạy Nguyệt nương bốn lạy, rồi đuổi đánh Ngọc Lâu mà bảo:

- Đồ quỷ, cái mặt như vậy mà đòi làm mẹ tôi sao?

Mọi người lại cười, Nguyệt nương cũng không nín cười được. Ngọc Lâu nói đùa với Kim Liên:

- Con nhà bất hiếu, người thấy bà chủ đây khoan hồng cho người thì người lên mặt mắng cả mẹ người hay sao.

Đại cữu mẫu nói:

- Hai chị em đùa giỡn khiến cho cô nương chúng tôi đây cũng được vui vẻ, thảo nào người ta vẫn nói, mẫu đơn tuy đẹp còn nhờ lá xanh.

Nguyệt nương bảo:

- Nhưng từ này tới giờ người ta có nói gì với tôi đâu.

Kim Liên vội nói:

- Đại nương cao cả như trời, tôi thấp hèn như đất, Đại nương mở lượng bao dung cho tôi, tôi nguyện ghi khắc trong lòng.

Ngọc Lâu đập vào vai Kim Liên:

- Thôi, vậy là được rồi, bây giờ thì phải giúp tôi lo việc chứ, đứng đó mà nói hay sao?

Kim Liên vội cùng Ngọc Lâu xếp đặt mọi việc cho bữa tiệc.

Lát sau Cầm Đồng đem thuốc về, lại trình cả thiếp của Nhiệm Y quan cho chủ. Tây Môn Khánh sai đem ngay xuống cho Nguyệt nương.

Nguyệt nương gọi Ngọc Lâu bảo:

- Có cả thuốc của Tam nương đây này.

Ngọc Lâu bước lại nói:

- À, hôm nọ ở nhà Ứng nhị gia về, tôi nôn ọe, và đau bụng nên gia gia mới bảo Nhiệm Y quan làm thuốc cho đấy.

Nguyệt nương bảo:

- Có lẽ hôm nọ Tam nương bị lạnh, thuốc này chắc là thuốc tiêu hàn đấy.

Nói xong đưa thuốc cho Ngọc Lâu. Ngọc Lâu nhận thuốc, sai a hoàn cất thuốc đi, rồi tiếp tục cùng Kim Liên lo việc.

Trong khi đó, Tống Ngự sử tới, Tây Môn Khánh mời vào thư phòng uống trà nói chuyện. Tống Ngự sử cảm tạ về cái đỉnh quý rồi hỏi:

- Dám xin tiên sinh cho biết giá cả.

Tây Môn Khánh nói:

- Đem đến còn sợ đại nhân không vừa lòng, đâu dám nói giá.

Tống Ngự sử nói:

- Nếu vậy thì tôi biết lấy gì cảm tạ tiên sinh.

Nói xong đứng dậy vái tạ. Tây Môn Khánh cũng đứng dậy đáp lễ. Hai người ngồi xuống, nói sang chuyện qua đám quan lại địa phương. Tây Môn Khánh nói:

- Theo chỗ văn sinh được biết thì Hồ Tuần phủ có tài có đức, được dân gian ngưỡng vọng, Lý Tri huyện là người mẫn cán, dân cũng được nhờ, còn các vị khác thì văn sinh không được rõ cho lắm.

Tống Ngự sử hỏi:

- Thế còn Chu Tổng binh ở phủ Thủ Bị là người thế nào?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chu Tổng binh là người lão thành lịch lãm, nhưng theo văn sinh thì chưa bằng Kinh Đô giám, tuổi trẻ mà xuất thân võ cưỡi, thao lược trí dũng kiêm toàn, chẳng hay đại nhân có thấy như vậy chăng?

Tống Ngự sử đáp:

- Văn sinh cũng nghe người ta ca tụng Kính Trung.

Tây Môn Khánh nhân dịp nói ngay:

- Kinh Đô giám với văn sinh cũng là chỗ tương giao, hôm qua tới đây có đưa cho văn sinh tấm thiệp, nhờ đại nhân để mắt cho.

Tống Ngự sử nói:

- Nếu vậy thì Kinh Đô giám cũng đáng được nâng đỡ. Tiên sinh còn thấy người nào khác nữa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chẳng giấu gì đại nhân, văn sinh có người anh vợ họ Ngô, hiện là Chánh Thiên hộ, vừa rồi có công lo tu bổ và xây dựng kho đụn đúng hạn, kết quả rất tốt đẹp, xứng đáng được thăng chỉ huy, đại nhân để tâm cất nhắc cho thì văn sinh đội ơn lắm.

Tống Ngự sử nói:

- Đã là thân thích của tiên sinh thì văn sinh sẽ hết lòng, chẳng những được thăng chức mà ngay bây giờ văn sinh có thể đề cử cho làm chức Kiểm sự được.

Tây Môn Khánh đứng dậy vái tạ, rồi lấy thiệp của Ngô Đại cứu và Kinh Đô giám, hai tay đưa cho Tống Ngự sử. Tống Ngự sử xem xong, đưa cho thư lại cất đi rồi dặn:

- Ngày mai nhớ nhắc ta, để ta làm bản tấu trình về triều.

Viên thư lại cất thiệp đi. Tây Môn Khánh sai Đại A lấy ba tiền, ngầm dúi cho viên thư lại, dặn nhớ nhắc giùm.

Hai người đang nói chuyện thì nghe bên ngoài tiếng hò hét dẹp đường rồi tiếng ngựa hí, sau đó gia nhân vào thưa:

- Các quan đã tới.

Tây Môn Khánh bước ra tiếp đón. Tống Ngự sử lững thững ra sau. Các quan theo thứ tự lớn nhỏ mà thi lễ. Tây Môn Khánh dẫn Tống Ngự sử và các quan tới coi phòng tiệc. Tống Ngự sử thấy bàn ghế chỉnh tề, bát đĩa toàn đồ quý, khung cảnh xung quang trang hoàng rực rỡ thì vui lắm, cảm tạ Tây Môn Khánh hết lời rồi nói:

- Thật là tốn kém cho đại nhân quá, chỗ chúng tôi đóng góp thật chẳng thấm vào đâu, thôi thì đại nhân vì tôi mà lo cho, các quan đây không đóng góp thêm nữa đâu.

Tây Môn Khánh cười:

- Có thiếu chút ít thì vãn sinh xin bù thêm, làm gì có chuyện quý quan phải góp thêm nữa.

Nói xong mời mọi người ngồi. Các quan theo thứ tự lớn nhỏ mà ngồi. Tống Ngự sử thấy các quan đủ mặt thì sai người đi mời Hầu Tuần phủ. Lát sau, một quân hầu phi ngựa tới trước báo:

- Hầu lão gia đã tới.

Tây Môn Khánh cho dàn nhạc tấu nhạc vang lừng. Các quan kéo nhau ra tận cổng ngoài nghênh tiếp. Tống Ngự sử thì đứng đợi ở cổng trong.

Ngôi kiệu bốn người khiêng hạ xuống tại cổng ngoài. Hầu Tuần phủ mặc triều phục, đeo kim đai bước xuống. Các quan vái chào rồi mời vào. Tới cổng trong, Tống Ngự sử bước ra vái chào và mời vào đại sảnh.

Tại đại sảnh, các quan theo thứ tự lớn nhỏ bước tới làm lễ, sau cùng Tây Môn Khánh mới bước tới bái kiến. Hầu Tuần phủ đã gặp Tây Môn Khánh trong một bữa tiệc tại nhà Lưu Thái giám nên nhớ mặt, chào hỏi thân mật lắm.

Tống Ngự sử mời Hầu Tuần phủ cởi áo ngoài rồi ngồi vào bàn. Các quan ai ngồi chỗ ấy. Gia nhân đem đồ ăn và rượu ra. Tống Ngự sử thân rót rượu mời Hầu Tuần phủ. Dàn nhạc hoà tấu vang lừng. Bữa tiệc bắt đầu, dàn nhạc tấu vài khúc thì đến một đám vũ công trình diễn, tiếp đó là phường hát phở tài. Không khí thật muôn phần tưng bừng vui vẻ.

Tới quá trưa thì Hầu Tuần phủ sai tả hữu lấy năm lạng bạc ra chia thưởng cho nhà bếp, gia nhân hầu tiệc và các ca công vũ nữ cùng phường hát, rồi mặc áo đứng dậy cáo từ. Các quan tiễn ra đến cổng ngoài, Hầu Tuần phủ lên kiệu, tiền hô hậu ủng mà về.

Tống Ngự sử trở vào cảm tạ Tây Môn Khánh rồi cùng các quan cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn khách xong, thưởng tiền cho các ca công, vũ nữ và phường hát rồi cho về.

Nhân thấy trời còn sớm, bèn giữ lại mấy ca công, rồi sai dọn tiệc mới, cho mời Ngô Đại cửu, Ứng Bá Tước, Ôn Tú tài, các quản lý phó, Cam, Bôn Tứ và Kính Tế. Trong lúc chờ đợi, Tây Môn Khánh bảo ca công đàn hát, lại sai bẻ mấy cành mai lớn đang nở đẹp, vào cắm tại lục bình, rồi vừa nghe hát, vừa ngắm mai uống rượu.

Lát sau mọi người lần lượt tới đông đủ. Bá Tước vái chào Tây Môn Khánh rồi nói:

- Hôm nọ các tẩu tẩu tới đông đủ là hân hạnh cho tôi lắm rồi, đại ca lại còn cho nhiều thứ quá, thật muôn vàn cảm tạ đại ca.

Tây Môn Khánh cười:

- Đồ quý sứ, hôm đó núp trong cửa sổ nhìn trộm các nương nương phải không?

Bá Tước kêu lên:

- Trời ơi, làm gì có chuyện đó, đại ca đừng có nghe lời nói láo của đứa nào đó. À, thôi tôi nhớ ra rồi, không ai khác hơn là thằng Vương Kính, nó ghét tôi nên bịa chuyện hại tôi đây, nó dám ăn không nói có như thế bao giờ không. Để tôi lột thịt nó ra mới được.

Mọi người uống trà, chờ gia nhân bày tiệc. Ngô Đại cửu muốn vào thăm Nguyệt nương. Tây Môn Khánh dẫn anh vợ vào. Tây Môn Khánh nói:

- Hồi trưa tôi có nói với Tống Ngự sử rồi. Ngự sử xem thiếp của Đại cửu rồi giao cho thư lại, dặn là ngày mai nhắc để làm tờ tấu trình về triều. Tôi có cho viên thư lại ba tiền để nó lo cho Đại cửu. Tống Ngự sử hứa là ngày mai Đại cửu sẽ có tin mừng thăng quan tiến chức. Tôi cũng nói giùm luôn cho Kinh Đô giám nữa.

Ngô Đại cửu nghe xong mừng lắm, vái tạ Tây Môn Khánh rồi nói:

- Thật là khiến dưỡng phải phí tâm quá.

Tây Môn Khánh nói thêm:

- Tôi cũng nói Đại cửu là anh vợ của tôi. Tống Ngự sử nghe xong bảo là sẽ hết lòng.

Nói xong dẫn Ngô Đại cửu vào phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương đứng dậy vái chào anh. Đại cửu chào xong rồi bảo Ngô Đại cửu mẫu:

- Nhà chẳng có ai mà bà cứ ở liên đây mấy ngày, chẳng để mắt đến việc nhà gì cả.

Đại cữu mẫu đáp:

- Cô nương đây cứ giữ tôi đây này, có cho về đâu, còn bảo là mong ba mới cho tôi về đấy.

Ngô Đại cữu bảo:

- Nếu cô nương đây lưu giữ thì để ngày mong bốn về cũng được, mong ba ngày xấu.

Thăm hỏi Nguyệt nương mấy câu, Ngô Đại cữu cùng Tây Môn Khánh trở ra bàn tiệc, cùng mọi người ăn uống nghe đàn hát.

Tiệc đang vui thì Đại An vào thưa:

- Kiềm thân gia sai Kiềm Thông tới thưa chuyện với gia gia.

Tây Môn Khánh bước ra ngoài thêm. Kiềm Thông chạy tới lạy chào rồi thưa:

- Gia gia tôi đã thưa chuyện với lão gia rồi, nay y hẹn xin đem tới ba chục lạng, lại xin gửi thêm năm lạng để lão gia thưởng cho thuộc cấp.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta nể lời gia gia người nên mới nhận ba chục lạng để lo việc, lại còn đưa thêm tiền này tiền nọ làm gì. Người đem về đi. Ngày mai ta nói chuyện với Hồ Phủ doãn, sẽ có tin cho gia gia người.

Đoạn quay lại bảo Đại An:

- Mời nó vào trong đem rượu thịt khoản đãi.

Nói xong trở vào bàn tiệc.

Bữa tiệc hôm đó kéo dài tới canh một mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách, sai gia nhân dọn dẹp rồi vào phòng Nguyệt nương. Đại cữu mẫu thấy Tây Môn Khánh vào thì lánh sang phòng bên. Tây Môn Khánh hỏi vợ:

- Nàng thấy trong người khá hơn không?

Nguyệt nương tươi tỉnh đáp:

- Cũng khá.

Tây Môn Khánh nói:

- Hôm nay tôi đã nói giùm với Tống Ngự sử cho Đại cữu rồi. Ngự sử hứa sẽ hết lòng, lại nói là sẽ để cử Đại cữu làm Kiểm sự, như vậy là nay mai Đại cữu sẽ là quan Chỉ huy Kiểm sự đấy. Vừa rồi tôi cũng đã nói với Đại cữu, Đại cữu mừng lắm. Có lẽ chỉ trong ít ngày nữa là có tin mừng.

Nguyệt nương bảo:

- Như vậy phải tốn kém bao nhiêu? vài trăm lạng chứ ít sao? đại ca tôi làm gì có tiền?

Tây Môn Khánh cười:

- Ai lấy của Đại cữu đồng xu nào đâu. Tôi nói với Tống Ngự sử, đó là anh vợ của tôi, Ngự sử nói là sẽ đặc biệt lưu tâm, như vậy thì làm gì phải tiền bạc này nọ.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu vậy thì tùy chàng lo giùm cho.

Tây Môn Khánh quay lại bảo Ngọc Tiêu:

- Đem thuốc lại đây để ta cho Đại nương uống.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng làm gì thì làm đi, để lát đi ngủ tôi uống.

Tây Môn Khánh vừa định bước đi thì Nguyệt nương gọi giật lại hỏi:

- Chàng định đi đâu vậy? nếu chàng định xuống phòng Ngũ nương thì để tôi nói chàng nghe, Ngũ nương đã tới lạy tạ xin lỗi tôi rồi, bây giờ chỉ còn chàng phải xin lỗi người ta mà thôi.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi có xuống đó đâu.

Nguyệt nương bảo:

- Nay đừng có che mắt tôi, chàng không tới đo thì tới đâu bây giờ? trước mặt Đại cữu mẫu nó dám bảo là tôi ngăn cản chàng, không cho xuống với nó, vậy thì tôi không cho chàng tới với nó đó.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Tôi đã nói là nàng đừng để ý tới con dâm phụ đó làm gì.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi không cho chàng tới với nó đêm nay đâu. Đêm nay chàng phải tới với Kiều Nhi, rồi đêm mai chàng tới đâu tôi không cần biết.

Tây Môn Khánh nghe vợ nói vậy, không biết làm sao đành tới phòng Kiều Nhi. Sáng sớm hôm sau, ngày mồng một tháng mười hai, Tây Môn Khánh tới nha môn, cùng Hà Thiên hộ đăng đường làm việc. Tới gần trưa thì về nhà, sai soạn rượu thịt và ba chục lạng bạc, Đại An đem tới Hồ Phủ doãn trên phủ Đông Bình. Hồ Phủ doãn thâu nhận lễ vật và đưa hồi thiếp đem về.

Trong khi đó, Tây Môn Khánh mời Từ tiên sinh tới, nhờ lập đàn tạ ơn trời đất. Lễ xong, Từ tiên sinh ở lại ăn uống một lát rồi về.

Lát sau Đại An về, đem theo thiếp của Hồ Phủ doãn và ấn tín cho Kiều Đại hộ, ấn tín thấy ghi "Kiều Hồng, bản phủ Nghĩa quan". Tây Môn Khánh sai Đại An đem hồi thiếp của Hồ Phủ doãn cùng ấn tín và một quả đựng rượu thịt lại cho Kiều Đại hộ. Lại sai gia nhân đem rượu thịt tới biếu Ngô Đại cữu, Ôn Tú tài, Ứng Bá Tước, và Tạ Hy Đại, cùng các quản lý. Mặt khác lại sai viết thiếp mời Chu Thủ bị, Kinh Đô giám, Trương Đoàn luyện, Lưu Thái giám, Tiết Thái giám, Hà Thiên hộ, Hoa Thiên hộ, Ngô Đại cữu, Kiều Đại hộ, Vương Tam và vài thân bằng quyến thuộc khác, ngày mồng ba tới dự tiệc để cảm tạ về sự chúc mừng của họ trong mấy ngày vừa qua. Lại cho gọi các nhạc công và bốn ca công tới đàn hát. Công việc lo tổ chức sắp xếp bữa tiệc lúc trước, Tây Môn Khánh giao cho Ngọc Lâu, nhưng Ngọc Lâu trong người không khoẻ nên lại giao cho Kim Liên.

Chiều hôm đó Ngọc Lâu vào hỏi thăm Nguyệt nương:

- Từ hôm qua tới nay, Đại nương uống thuốc của Nhiệm Y quan, trong người thấy thế nào?

Nguyệt nương đáp:

- Quái lạ, ông ta tới nắm tay nắm chân bắt mạch cho thuốc thế nào mà uống vào là hết đau ngay, bây giờ chẳng còn đau đớn gì nữa.

Ngọc Lâu cười:

- Vậy mà Đại nương cứ sợ người ta nắm tay nắm chân.

Ngô Đại cữu mẫu ngồi bên cạnh cũng phải bật cười.

Lát sau Tây Môn Khánh đem bảng tính toán buổi tiệc tới hỏi ý kiến Nguyệt nương. Nguyệt nương bảo:

- Chàng đã tính thì việc gì còn phải hỏi lại nữa. Bây giờ chọn người nào lo việc thì giao cho người đó là xong. Người nào đứng ra lo thì người đó có ý kiến, hỏi tôi làm gì cho mất lòng mất bề ra.

Tây Môn Khánh bèn xuất ba chục lạng bạc ra đưa cho Kim Liên để chi tiêu cho bữa tiệc.

Sắp đặt xong xuôi thì Kiều Đại hộ tới. Tây Môn Khánh mời vào đại sảnh uống trà nói chuyện. Kiều Đại hộ được ấn tín thì vui mừng lắm, cảm tạ Tây Môn Khánh hết lòng rồi đứng dậy vái tạ mà nói:

- Cũng nhờ thân gia phí tâm lo cho, thật không biết lấy gì cảm tạ.

Tây Môn Khánh dặn:

- Mồng ba này thân gia nhớ tới sớm sớm một chút nhé.

Kiều Đại hộ hân hoan:

- Hôm đó chắc là tôi mặt áo đội mũ đeo đai được rồi phải không? nhưng chắc là buồn cười lắm. Tôi sẽ tới hầu tiệc thân gia.

Tây Môn Khánh mời Kiều Đại hộ uống trà rồi quay lại dặn Cầm Đồng:

- Dọn tiệc rượu trong thư phòng cho ta.

Đoạn bảo Kiều Đại hộ:

- Xin thỉnh thân gian vào thư phòng tôi ngồi cho ấm.

Nói xong dẫn Kiều Đại hộ vào thư phòng. Hai người vừa ngồi xuống thì Ứng Bá Tước đến, đem theo nhiều lễ vật. Vái chào hai người xong, Bá Tước nói:

- Đây là lễ mừng đại ca.

Nói xong đưa tấm thiệp lên. Tây Môn Khánh thấy trong thiệp ghi tên những người có lễ mừng, gồm Ngô Đạo quan, Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại, Tôn Thiên Hoá, Chúc Thập Niệm, Thường Trĩ Tiết, Bạch Lãi Quang, Lý Tam, Hoàng Tứ, Đỗ Tam. Tây Môn Khánh bảo gia nhân thâu nhận lễ vật rồi nói:

- Còn bên này gồm Ngô Nhị cữu, Trầm di phu, Nhiệm Y quan, Hoa Đại cữu, Ôn Tú tài và ba người quản lý thì để ngày mồng bốn sẽ mời.

Đoạn quay lại bảo Cầm Đồng:

- Người lấy ngựa chạy mời Ngô Đại cữu tới đây với Kiều thân gia cho vui.

Lại hỏi:

- Ôn tiên sinh có bên đó không nhỉ?

Lại An đứng sau thưa:

- Ôn tiên sinh không có nhà, nghe nói là đi thăm bạn.

Lát sau thì Ngô Đại cữu tới, Kính Tế và mấy người nữa cũng đến. Tây Môn Khánh mời mọi người nhập tiệc. Qua vài tuần rượu, Tây Môn Khánh nói:

- Kiều thân gia có việc vui mừng, hôm nay đã lãnh ấn tín rồi, hôm nào chúng mình phải chuẩn bị lễ vật tới mừng mới được.

Kiều Đại hộ nói:

- Đâu dám để liệt vị phí tâm như thế.

Đang ăn uống thì sai nhân trên huyện đem hai trăm cuốn lịch năm mới đến. Tây Môn Khánh thưởng tiền cho sai nhân rồi bảo đem hồi thiệp về huyện.

Bá Tước bảo:

- Năm hết tết đến rồi mà tôi cũng chưa biết mặt mũi cuốn lịch mới nó ra làm sao.

Tây Môn Khánh liền lấy ra năm mươi cuốn lịch, chia tặng cho Ngô Đại cữu, Kiều Đại hộ và Ứng Bá Tước. Bá Tước cầm một cuốn lên coi thì thấy niên hiệu năm tới được cải là Trùng Hoa nguyên niên, năm tới lại nhuận tháng giêng.

Tối chiều thì Kiều Đại hộ cáo từ. Bữa tiệc còn kéo dài tới tối, Tây Môn Khánh tiễn khách xong, trở lên đại sảnh dặn gia nhân:

- Ngày mai, chuẩn bị ngựa để ta và Hà Đại nhân ra ngoại thành tiễn Hầu lão gia. Lai An, Xuân Hồng, và bốn tên quân hầu ngày mai theo kiệu Đại nương tới nhà Hạ lão gia.

Dặn dò xong, Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên.

Tối hôm đó, Kim Liên nghĩ rằng Tây Môn Khánh không đến nên chẳng trang điểm, cứ nằm dài trên giường nghĩ ngợi vẩn vơ, tóc rối không thèm chải, quần áo nhàu nát chẳng muốn thay, trời tối mà chẳng gọi thắp đèn.

Tây Môn Khánh tới, thấy nhà cửa tối om, bên trong yên lặng như tờ, cất tiếng gọi Xuân Mai cũng chẳng thấy thưa, bèn bước vào phòng, trong ánh sáng mờ mờ, thấy Kim Liên nằm trên giường, lên tiếng gọi cũng chẳng thấy trả lời. Tây Môn Khánh ngồi xuống giường, gọi Thu Cúc thắp đèn, rồi lay Kim Liên mà bảo:

- Nàng làm sao vậy? tôi hỏi mà cũng chẳng trả lời hay sao?

Kim Liên vẫn không đáp, chỉ thấy nước mắt tuôn chảy trên nét mặt đẹp thắm sâu. Tây Môn Khánh thấy vậy, rối loạn cả tâm hồn, ôm lấy Kim Liên mà bảo:

- Thật chẳng ra làm sao cả, ngày thường hai người có vẻ hợp nhau, quý mến nhau lắm cơ mà, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Kim Liên lau nước mắt rồi sụt sùi đáp:

- Ai trêu chọc gì người ta đâu, tự nhiên người ta kiếm chuyện rồi chửi mắng tôi đủ điều, bảo là tôi quyến rũ chàng. Người ta là vợ cái con cột, lấy chàng có cưới hỏi linh đình, chàng nên giữ chặt lấy người ta là hơn, xuống đây với tôi làm gì để tôi mang tiếng là quyến rũ chồng người ta. Người ta bảo là đêm nào tôi cũng giữ chàng, nhưng thử hỏi liền trong mấy đêm nay, chàng có ở đây với tôi đâu. Người ta còn hạch hỏi tôi đủ điều, có cái áo cừu mà cũng bắt bẻ là tôi không thưa với người ta một tiếng. Con a hoàn của tôi làm lỗi thì đánh mắng nó, chứ sao lại kiếm cớ đó để gây chuyện với tôi. Chàng là người chồng,

chủ gia đình, có quyền định đoạt mọi việc, chàng để cho người ta áp bức hành hạ tôi như thế hay sao? vậy mà chàng thấy người ta giận thì sợ hãi lo cuống cả lên, nào sẵn sóc nâng giắc, nào gọi lang y, nào hỏi han đủ chuyện. Tôi dù có theo chàng vào đây thì cũng là vợ chàng, nhưng điều này thì tôi có chết trong nhà này, chắc cũng chẳng có ai ngó ngang tới. Vậy mà như chàng biết đó, tôi đã phải nhẫn nhục tới lạy lục tạ lỗi với người ta để trong nhà được yên vui, mà chàng cũng đỡ khó xử.

Nói xong, nước mắt lại tuôn rơi lã chã. Những giọt nước mắt long lanh như những hạt trân châu lăn dài trên gò má ửng hồng như trái đào chín tới. Tây Môn Khánh chưa biết phải nói gì thì Kim Liên lại gục vào lòng Tây Môn Khánh mà bật khóc lớn, khóc nức nở mãi không thôi. Tây Môn Khánh nâng Kim Liên dậy mà khuyên:

- Thôi mà, mấy hôm nay tôi bận rộn nhiều chuyện, hai người, người nào cũng phải nhịn một chút mới được, chứ tôi thì chẳng biết ai phải ai trái, chẳng biết bên ai bỏ ai bây giờ. Hôm qua tôi muốn xuống thăm nàng thì Đại nương nói mả là tôi xuống xin lỗi nàng, rồi không cho tôi đi mà bắt tôi phải đến với Kiều Nhi. Tuy đêm qua tôi nghỉ lại phòng Kiều Nhi nhưng không lúc nào tôi không nghĩ tới nàng.

Kim Liên giận dữ:

- Thôi đi, tôi đã hiểu rõ lòng chàng rồi, chẳng qua trước mặt tôi thì chàng ăn nói giả dối vậy mà thôi, chứ còn chàng phải để lòng mà thương yêu vợ cái con cột cửa chàng chứ. Người ta lại đang mang giọt máu của chàng trong bụng thì chúng tôi đây phỏng nghĩa lý gì, làm sao dám sánh với người ta.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi mà, đừng nói vậy chứ.

Đang ôm ấp khuyên lơn thì Thu Cúc lù lù đem trà ra, Tây Môn Khánh mắng:

- Đồ khỉ, ai gọi mày đem trà mà đem ra vậy? Rõ thật nhanh nhẩu đoảng.

Đoạn hỏi:

- Xuân Mai đâu sao không thấy?

Kim Liên nói:

- Chàng hỏi đến nó làm gì, từ hôm ấy đến nay buồn giận thành bệnh nằm trong nhà, ba bốn hôm nay chẳng ăn được miếng cơm miếng cháo nào hết. Nó

chỉ khóc đòi chết mà thôi, nó nói là Đại nương mắng chửi nó thì nó nhục nhã lắm.

Tây Môn Khánh hỏi lại:

- Thật vậy sao?

Kim Liên đáp:

- Tôi nói dối chàng để làm gì, chàng thử vào coi.

Tây Môn Khánh vội bước sang phòng nhỏ bên cạnh thì thấy Xuân Mai đầu tóc rối bời, dung nhan tiêu tụy, đang nằm ngủ trên giường, bèn gọi:

- Sao không dậy mà cứ nằm vậy?

Gọi thêm ba bốn tiếng nữa cũng chẳng thấy trả lời, Tây Môn Khánh ngồi xuống giường, xốc Xuân Mai dậy, để ngồi dựa vào mình. Xuân Mai mở mắt nói:

- Xin gia gia buông tôi ra, tôi chỉ là đứa ăn kẻ ở trong nhà, đáng gì cho gia gia bận tâm, gia gia làm vậy, chỉ thêm bẩn tay mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con nhãi này, Đại nương nói vài câu mà người cũng giận hay sao. Mấy hôm nay người không ăn uống được gì phải không?

Xuân Mai đáp:

- Ăn uống được hay không thì gia gia hỏi làm gì, kẻ ăn người ở trong nhà sống chết có đáng gì quan tâm. Tôi tuy là phận tôi đòi, nhưng có làm điều gì thiệt hại cho nhà này đâu mà Đại nương chửi tôi là con dâm phụ. Rồi tôi lại bị nương nương tôi đánh mắng nữa. Để rồi nay mai vợ Hàn Đạo Quốc vác mặt tới đây, tôi sẽ chửi nó một trận cho mà xem. Chung quy cũng chỉ vì nó giới thiệu con dâm phụ Thân Nhị Thư tới đây mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Có thêm Thân Nhị Thư tới đây đàn hát cũng tốt chứ sao, ai bảo người kiếm chuyện với nó làm gì.

Xuân Mai cãi:

- Ai bảo nó không chịu hát? khi không tôi chửi mắng hay sao?

Tây Môn Khánh nói lảng:

- Ta tới đây mà người không pha trà cho ta uống hay sao? tay con khốn Thu Cúc không sạch, ta không uống trà do nó pha đâu.

Xuân Mai đáp:

- Gia gia không biết mấy ngày nay tôi không ăn uống gì sao, bây giờ đứng cũng không đứng nổi, làm sao mà đi pha trà.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con nhãi, ai bảo người không chịu ăn uống. Nhưng thôi, ta cũng chưa ăn cơm, để ta với người cùng ăn cho vui.

Nói xong quay ra bảo Thu Cúc vào đem cơm và đồ ăn dọn lên bàn. Lát sau cơm dọn chỉnh tề, Tây Môn Khánh và Kim Liên ngồi kê vai mà ăn, Xuân Mai ngồi cạnh cùng ăn với chủ. Cơm nước xong, Kim Liên muốn cho Tây Môn Khánh vui lòng, liền bảo Xuân Mai vào giường ngủ chung với mình và Tây Môn Khánh.

Hôm sau, Tây Môn Khánh dậy sớm, mũ áo chỉnh tề, đợi Hà Thiên hộ tới. Hai người ăn sáng xong, cùng nhau ra ngoại thành tiễn Hầu Tuần phủ.

Ở nhà, Nguyệt nương sai đem lễ vật tới nhà Hạ Đề hình trước, rồi ngồi kiệu tới sau. Bốn tên quân hầu đi trước dẹp đường, Lai An và Xuân Hồng theo kiệu.

Tới gần trưa, Vương bà mở quán nước ngày trước dẫn Hà Cửu tới cổng, thấy Đại An, vội gọi ra hỏi:

- Lão gia có nhà không?

Đại An ngạc nhiên:

- Kìa, Vương ma ma và Hà lão nhân, tới đây có chuyện gì vậy? lâu quá mới gặp.

Wương bà đáp:

- Không có chuyện thì đâu dám tới. Chẳng nói giấu gì cậu, người em của lão Cửu đây có chút chuyện, lão không dám tới một mình để cầu xin lão gia giúp đỡ nên phải nhờ tôi dẫn tới.

Đại An nói:

- Lão gia hôm nay ra ngoại thành tiễn Hầu lão gia chưa về, Đại nương tôi cũng vắng nhà. Ma ma và lão nhân chịu khó ngồi đợi một chút, để tôi vào thưa với Ngũ nương.

Nói xong quay vào. Lát sau trở ra bảo:

- Ngũ nương mời ma ma vào chơi.

Wương bà nói:

- Xin cậu dẫn tôi vào, tôi sợ chó dữ lắm.

Đại An liền dẫn Vương bà vào, đi qua hoa viên, tới phòng Kim Liên. Đại An vén màn, Vương bà bước vào, thấy Kim Liên ngồi trên tràng kỷ, mặc áo

đoạn bạch, vàng đeo ngọc giắt, vội sụp xuống lạy chào. Kim Liên vội vàng bước tới nâng dậy bảo:

- Chết, sao ma ma lại làm thế, xin ma ma miễn đi cho.

Nói xong mời ngồi. Vương bà khép nép ngồi ghé vào đầu tràng kỷ đối diện, Kim Liên nói:

- Sao lâu lắm chẳng thấy ma ma lại thăm tôi?

Vương bà đáp:

- Lúc nào thì tôi chẳng nhớ nường nường, nhưng quả tình là không dám tới lui gần gũi. Chẳng hay nường nường đã có ca nhi nào chưa?

Kim Liên đáp:

- Chưa, có được đã mừng. À, mà con trai ma ma đã có gia đình chưa?

Vương bà đáp:

- Tôi cũng chưa lo được chuyện vợ con gì cho nó cả. Nó ở Hoài An về nhà đã được hơn năm nay rồi, hiện buồn mị qua ngày, cũng dư giả chút đỉnh. À, mà hôm nay, lão gia có nhà không?

Kim Liên đáp:

- Gia gia tôi hôm nay ra ngoại thành tiễn đưa quan Tuần phủ chưa về, Đại nường tôi cũng vắng nhà, ma ma có chuyện gì chẳng?

Vương bà đáp:

- Hà Cửu có chút chuyện nhờ tôi đến nói với lão gia. Chẳng hiểu em trai của lão ta có liên lạc với tụi trộm cướp hay sao mà hiện bị bắt về phủ Đề hình, tính mệnh nằm trong tay lão gia. Người em đó là Hà Thập, thật ra không liên can gì cả, chỉ xin lão gia xét cho mà thương tình thả ra. Hà Thập được thả ra thì sẽ có lễ trọng để tạ ơn lão gia. Hiện tôi có đem theo tấm thiệp đây.

Nói xong lấy tấm thiệp ra, hai tay đưa cho Kim Liên. Kim Liên cầm xem rồi bảo:

- Được rồi, ma ma cứ để tấm thiệp này lại đây, gia gia tôi về, tôi sẽ nói cho.

Vương bà nói:

- Hà Cửu có theo tôi tới đây, nhưng đâu dám vào, hiện đang đứng chờ ngoài cổng, có gì ngày mai tôi bảo Hà Cửu tới đây xin tin tức nhé.

Kim Liên gật đầu rồi bảo Thu Cúc đem trà ra mời Vương bà. Vương bà uống trà rồi nói:

- Nường nường thật là có phúc lắm.

Kim Liên bĩu môi:

- Phúc gì, được yên là may rồi, hồi này thì ngày nào cũng bức mình, chẳng có gì là êm đềm vui vẻ cả.

Vương bà ngạc nhiên:

- Sao nương nương lại nói vậy? lão gia giàu có nhất trong vùng, hiện làm quan, nương nương ở đây tiền của thiếu gì, kẻ hầu người hạ sung sướng, sao bức mình.

Kim Liên bảo:

- Bề ngoài nhìn thì thấy như vậy đó, nhưng chuyện vợ lớn vợ nhỏ làm sao tránh được, người ta thường bảo một cái bát mà hai cái thìa cũng còn khó nữa là, vì vậy vui làm sao được.

Vương bà nói:

- Nương nương dạy thế chứ nương nương là người thông minh, xử sự khéo léo, chuyện gì rồi cũng qua.

Nói thêm vài câu nữa, Vương bà đứng dậy nói:

- Thôi, để ngày mai tôi bảo lão Cửu tới đây xin tin tức nhé, bây giờ thì nương nương cho tôi về.

Kim Liên bảo:

- Ma ma ngồi chơi đã.

Vương bà đáp:

- Lão Cửu đang nóng lòng chờ tôi ở ngoài, nương nương cho tôi về, bữa khác tôi sẽ xin tới hầu lâu hơn.

Nói xong vái chào bước ra. Tới cổng, Vương bà cúi chào Đại An. Đại An bảo;

- Ma ma cứ về đi, gia gia về nhà, tôi sẽ nhắc cho.

Hà Cửu cũng nói:

- Ngày mai tôi sẽ tới, xin cậu bẩm giùm cho.

Nói xong cùng Vương bà ra về.

Tối chiều, Tây Môn Khánh từ ngoại thành về, Đại An thưa chuyện Vương bà dẫn Hà Cửu tới nhờ cậy. Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên, coi thiếp, rồi trở lên đại sảnh, sai Vương Kinh cất đi. Đạn sai Kính Tế đưa thiếp mời thực khách dự bữa tiệc ngày mồng ba. Lại sai Cầm Đồng đem ít quà và hai lạng bạc tới nhà Hà Đạo Quốc nhờ đưa lại cho Thân Nhị Thư, dặn là Nhị Thư đừng buồn.

Cầm Đồng đem bạc và quà tới, Vương thị mừng lắm, tươi cười tiếp nhận mà bảo:

- Nhị Thư không dám buồn giận gì đâu, người về thưa lại với gia gia là Nhị Thư chỉ buồn vì đã lỡ xúc phạm tới Xuân Mai thư thư thôi.

Cầm Đồng gật đầu quay về.

Tối hôm đó Nguyệt nương về nhà, vào trong chào Đại cữu mẫu rồi trở ra lạy chào Tây Môn Khánh, rồi nói:

- Hạ Đại nhân nương nương thấy tôi đến thì mừng lắm. Hôm nay Hạ nương nương cũng mời một ít khách đàn bà tới chơi. Lại có thư của Hạ Đại nhân ở kinh gửi về nữa. Hạ Đại nhân cũng viết thư cho chàng, ngày mai gia nhân bên đó sẽ đem lại. Nghe đâu mà mồng sáu mồng bảy này là cả nhà lên đường về kinh. Hạ nương nương cứ năn nỉ để tôi cho Bôn Tứ đưa gia đình bên đó tới kinh giùm. Hôm nay thằng con rể lớn của Bôn Tứ có ra lạy chào tôi. Nguyên là nó hầu tiệc, tôi thấy nó cứ thỉnh thoảng lăm lét nhìn tôi, nhưng tôi không nhận ra nó. Mãi sau Hạ nương nương bảo: "Người không lạy chào Tây Môn phu nhân hay sao?", nó mới dám tới lạy chào tôi, tôi thưởng cho bốn tiền. Thằng đo mặt mũi coi cũng được đấy chứ. Hạ nương nương thấy vậy vui vẻ lắm.

Tây Môn Khánh nói:

- Thằng đó vậy mà có phúc, chứ như người khác, thì ai chứa được nó, bây giờ phần tôi tổ mà được chủ thương thì còn gì bằng nữa.

Nguyệt nương lườm chồng mà bảo:

- Có phải là chàng nói cạnh nói khoé tôi không dung nổi gia nhân vì tôi đã dám mắng a hoàn cứng của chàng chứ gì? vậy mà cũng đòi nói.

Tây Môn Khánh cười, nói sang chuyện khác.

- Để Bôn Tứ đưa gia đình Hạ Đại nhân về kinh thì cửa tiệm của tôi bỏ cho ai đây?

Nguyệt nương bảo:

- Thì tạm đóng cửa ít hôm không được sao.

Tây Môn Khánh bảo:

- Bây giờ mà đóng cửa thì cản trở việc buôn bán lắm, năm hết tết đến, người ta mua bán sắm sửa nhiều, nhất là tơ lụa vải vóc. Chuyện này để ngày mai tính.

Nguyệt nương vào phòng thay áo rồi sang phòng bên trò chuyện với chị dâu. Lát sau lớn nhỏ trong nhà lần lượt tới lạy chào.

Đêm đó Tây Môn Khánh đến với Tuyết Nga.

Hôm sau, Tây Môn Khánh ra nha môn làm việc sớm. Lát sau thì Hà Cửu tới, tìm gặp Đại An, đưa một lạng bạc để hỏi tin tức, Đại An bảo:

- Hôm qua gia gia về tới nhà là tôi có nói giùm lão ngay, gia gia nhớ rồi, chắc sáng nay ra nha môn sẽ lo việc đó ngay. Bây giờ lão ra nha môn mà đợi tin, chắc chắn là em lão được thả ra.

Hà Cửu nghe xong mừng lắm, cáo từ để tới phủ Đề hình ngay.

Tây Môn Khánh tới nha môn, đăng đường xét xử vụ trộm cướp, hỏi qua Thập Hà rồi thả ngay ra, còn những tội nhân khác thì cho đánh hai chục bần vả thị oai. Trong số đó có cả một vị hoà thượng trụ trì chùa Hoằng Hoá, vị này bị cáo là chứa chấp bọn trộm cướp.

Trong khi đó, bốn ca nữ được gọi tới là Ngô Ngân Nhi, Trịnh Ái Nguyệt, Hồng Tứ và Tề Hương cùng nhau vào lạy chào Nguyệt nương và Ngô Đại cữu mẫu. Nguyệt nương đãi trà, các ca nữ đàn hát cho Nguyệt nương nghe.

Đang lúc đàn hát chuyện trò vui vẻ thì Tây Môn Khánh từ nha môn về nhà, vào thẳng thượng phòng. Bốn ca nữ vội buông nhạc khí, tươi cười lạy chào. Nguyệt nương hỏi chồng:

- Sao chàng về trễ vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay nhiều việc quá, phải giải quyết cho hết mới về được.

Thấy Kim Liên cũng có mặt bèn hỏi:

- Hôm qua Vương ma ma tới nói giùm cho người em của Hà Cửu phải không? sáng nay tôi đã thả người đó ra rồi, còn mấy tên khác thì đánh mỗi tên hai chục bần vả, tạm giam lại để ngày mai làm văn thư giải lên Đông Bình, trong số này lại có cả vị hoà thượng trụ trì chùa Hoằng Hoá nữa chứ.

Đoạn quay sang kể với mọi người:

- Hôm nay còn có một vụ thông gian giữa mẹ vợ và chàng rể. Thằng con rể khoảng hai mươi tuổi, tên là Tống Đắc Nguyên. Mẹ vợ chính của nó đã chết, ông bố vợ mới lấy một bà vợ kế còn trẻ là Chu thị. Chừng hơn một năm sau thì bố vợ chết, Chu thị còn trẻ, không chịu nổi cảnh lạnh lùng đơn chiếc, mới thông gian với thằng rể. Sau vì chuyện xích mích với đứa con gái, đứa con gái mới nói toạc ra, hàng xóm hay biết bèn cáo quan. Vụ này sáng nay tôi đã lấy cung xong rồi, ngày mai cũng cho giải lên phủ luôn. Người mẹ kế này đang có tang chồng, lại thông gian với chàng rể, chắc là không thoát khỏi hình phạt thất cổ.

Kim Liên nói:

- Tôi mà làm quan thì tôi cho gọi đứa con gái lên đánh cho nó một trận rồi ghép vào tử tội luôn, vì chính nó đã gián tiếp tố cáo mẹ kế nó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy đâu được, ai làm tội thì người đó phải chịu chứ, có tội là bị tố cáo chứ.

Nguyệt nương nói:

- Người trên không ra gì thì kẻ dưới nó mới không kính trọng. Chung quy chỉ tại người đàn bà có tà tâm, chứ nếu đàn ông đứng đắn thì đứa nào nói gì được.

Mấy ca nữ cười bảo:

- Đại nương dạy đúng lắm.

Nguyệt nương bảo a hoàn dọn cơm cho chồng ăn. Cơm vừa dọn ra thì ngoài cổng nghe tiếng người ngựa huyên náo, rồi gia nhân vào thưa:

- Đô giám lão gia tới.

Tây Môn Khánh vội để nguyên mũ mấn cân đai ra tiếp. Hai người lên đại sảnh thi lễ rồi phân ngôi chủ khách ngồi uống trà nói chuyện.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi đã thưa với Tống Ngự sử và đưa thiếp của đại nhân. Tống Ngự sử nhận thiếp rồi hứa là sẽ hết lòng. Như vậy chỉ ít ngày nữa là có tin mừng, tôi xin chia vui trước cùng đại nhân.

Kinh Đô giám vội đứng dậy vái lạy:

- Cảm tạ đại nhân phí tâm lo cho, ơn dẫn dắt này nguyện xin ghi khắc.

Tây Môn Khánh nói thêm:

- Việc của Chu Tổng binh đại nhân, tôi cũng có thưa quan, Tống Ngự sử tất có chú ý.

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng chiêng trống ngoài cổng rồi hai vị Thái giám Lưu, Tiết ngồi kiệu tới. Tây Môn Khánh nghênh tiếp lên đại sảnh mà thi lễ. Hai vị Thái giám mặc mấn y, được Tây Môn Khánh mời ngồi chính giữa. Tiếp đó Chu Thủ bị tới, cùng mọi người ngồi nói chuyện. Kinh Đô giám nói với Chu Thủ bị:

- Tây Môn Đại nhân đây thực có lòng lắm, hôm qua Tống Ngự sử dùng tiệc tại đây, đại nhân đã ca tụng tài đức Chu đại nhân, Tống công lưu ý lắm.

Chu Thủ bị nghiêng mình cảm tạ Tây Môn Khánh hết lời.

Lát sau thì Trương Đoàn luyện, Hà Thiên hộ, Vương Tam, Phạm Thiên hộ, Ngô Đại cữu, và Kiều Đại hộ cũng lần lượt tới.

Kiều Đại hộ đội mũ đeo đai, có bốn gia nhân theo hầu, bước lên đại sảnh thi lễ cùng mọi người rồi vái tạ Tây Môn Khánh bốn vái. Mọi người thấy vậy đều hỏi thăm và chúc mừng. Tây Môn Khánh nói:

- Thân gia vẫn sinh đây chẳng gì cũng là tai mắt tại địa phương này, nên vừa mới được ơn triều đình, thọ chức Nghĩa quan.

Chủ Thủ bị nói:

- Nếu vậy thì chúng tôi phải có lễ mừng lệnh thân gia đây mới được.

Kiều Đại hộ nghiêng mình nói:

- Xin cảm tạ thịnh tình của liệt vị, nhưng quả là không dám làm rộn như vậy.

Qua vài tuần trà, Tây Môn Khánh rót rượu mời mọi người nhập tiệc. Khung cảnh đó thật là:

Bình phong cắm trướng vây quanh,
Hoạ đường bảo ngọc tranh giành khoe tươi.
Ngoài đàn hát, trong nói cười,
Cao lương mỹ vị đua mời tiệc hoa.

Lúc tiệc rượu bắt đầu thì Vương Tam đã tự động kéo ghế ngồi ở cuối tiệc. Tây Môn Khánh bảo:

- Chư vị đây cũng là chỗ thân tình, ca nhi cứ lên ngồi trên này hầu tiệc chư vị cho tự nhiên.

Wương Tam bất đắc dĩ phải ngồi lên gần đầu tiệc.

Bữa tiệc bắt đầu trong vui vẻ. Đám nhạc công hoà tấu vài khúc, rồi bốn nữ ra trước tiệc lạy chào sau đó kẻ đàn tranh người đàn tỳ bà, kẻ thổi tiêu người gõ phách, cất giọng oanh ca hát. Lưu Thái giám hài lòng lắm, nghe khúc nào hay lại thưởng tiền.

Bữa tiệc kéo dài tới canh một mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách xong, trở lại đại sảnh thưởng tiền đám nhạc công rồi cho về. Bốn ca nữ vào phòng Nguyệt nương đàn hát một lúc nữa. Nguyệt nương giữ Ngân Nhi lại, cho ba ca nữ kia về. Ba người ra phòng ngoài lạy chào Tây Môn Khánh, Tây Môn Khánh dẫn Ái Nguyệt:

- Ngày mai người nhớ gọi cả Quế Thư tới cho vui.

Ái Nguyệt biết hôm nay có Vương Tam nên không gọi Quế Thư cùng đi, nghe Tây Môn Khánh dặn vậy thì cười đáp:

- Gọi thì gọi lúc nào chẳng được, nhưng ngày mai gia gia mời những vị nào vậy?

Tây Môn Khánh nói:

- Thì cũng toàn là chỗ thân bằng hoặc đồng liêu chứ có ai xa lạ đâu.

Ái Nguyệt bảo:

- Nếu có ông họ Ứng là tôi không tới đâu, tôi không thích gặp cái nhà ông họ Ứng kỳ quái đó.

Tây Môn Khánh nói đối:

- Ngày mai không có Ứng nhị gia đâu.

Ái Nguyệt nói:

- Vậy thì tốt, chứ có ông ta thì nhất định tôi không đến.

Nói xong, ba người lạy chào rồi lên kiệu về. Tây Môn Khánh sai gia nhân dọn dẹp rồi xuống phòng Bình Nhi, ngủ đêm với Như Ý.

Hôm sau, Tây Môn Khánh ra nha môn làm văn thư giải đám trộm cướp và đôi gian dân mẹ vợ chàng rể lên phủ Đông Bình, rồi về nhà, bày tiệc, khoản đãi Ngô Đạo quan, Ngô nhị cữu. Hoa Đại cữu, Trầm di phu, Hàn di phu, Nhiệm Y quan, Ôn tú tài, Ứng Bá Tước, và đám bạn, Lý Tam Hoàng Tứ, Bôn Tứ và các quản lý khác. Tiệc gồm hai chục bàn. Ba ca nữ là Quế Thư, Ngân Nhi và Ái Nguyệt chúc rượu, ba ca công Lý Minh, Ngô Huệ, và Trịnh Phụng đàn hát trước tiệc.

Bữa tiệc đang vui thì Bình An vào thưa:

- Vân nhị thúc mới được tập chức, đem lễ vật tới bái kiến.

Tây Môn Khánh vội bảo:

- Mời vào.

Mọi người nhìn ra, thấy Vân Lý Thủ mặc triều phục, đội mũ miện, đeo kim đai bước vào, theo sau là gia nhân đem lễ vật. Vân Lý Thủ đưa thiếp lên, Tây Môn Khánh cầm xem thấy viết "Vân sinh là Vân Lý Thủ mới được tập chức Tả vệ chỉ huy tại huyện Thanh Hà tỉnh Sơn Đông, xin cúi lạy và kính dâng lễ vật gồm một con hải ngư, một bao gạo trắng, bốn cặp vịt quay.." Xem xong, Tây Môn Khánh sai gia nhân thu nhận rồi cảm tạ Vân Lý Thủ. Họ Vân nói:

- Hôm qua tại hạ mới về nhà nên hôm nay vội tới bái kiến lão gia ngay. Tại hạ chịu ơn nặng của lão gia, mấy món lễ này chỉ là tỏ ý tri ân mà thôi.

Nói xong, lần lượt thi lễ cùng mọi người trong tiệc. Tây Môn Khánh thấy Vân Lý Thủ bây giờ đã làm quan nên đối đãi kính trọng khác trước, mời ngồi cùng một bàn với Ngô Nhị cữu. Ca nữ tới chuốc rượu, Tây Môn Khánh hỏi thăm chuyện nhà, Vân Lý Thủ đáp:

- Từ lão gia ở bộ Bình thương tiên huynh tôi đang tại chức mà từ trần, nên chức tước tổ tiên được trao cho tôi, hiện tôi còn nhận chức Kiểm thư.

Tây Môn Khánh vui lắm nói:

- Xin thành thật chia mừng, sẽ tới chúc mừng sau.

Nói xong tự tay rót mừng Vân Lý Thủ một chung rượu lớn. Mọi người trong tiệc, mỗi người cũng mừng Vân Lý Thủ một chung. Tây Môn Khánh lại sai ca nữ tới chuốc rượu, khiến họ Vân say mèm.

Bá Tước thì đứng lên ngồi xuống, trò chuyện với người này, đùa cợt với người kia, đặc biệt là trêu chọc hai ca nữ Quế Thư và Ái Nguyệt không ngừng.

Bữa tiệc diễn ra trong vui vẻ ồn ào, mãi tới canh hai mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách rồi thưởng tiền ba ca nữ và cho về, sau đó vào nghỉ tại thượng phòng với Nguyệt nương.

Hôm sau, Tây Môn Khánh thức dậy rất muộn, đang ngồi ăn cháo lót lòng lại thượng phòng, định là sẽ tới chúc mừng Vân Lý Thủ thì Đại An vào thưa:

- Bôn Tứ đang chờ, thỉnh gia gia ra thưa chuyện.

Tây Môn Khánh biết là việc đưa gia đình Hạ Chỉ huy về kinh, bèn bước ra đại sảnh. Bôn Tứ lạy chào, đưa thư của Hạ Chỉ huy lên rồi nói:

- Hạ lão gia muốn sai tiểu nhân đưa gia quyến về kinh, tiểu nhân tới bẩm xem lão gia có cho đi hay không.

Tây Môn Khánh mở thư xem, thấy Hạ chỉ huy bày tỏ lòng nhớ bạn, lại cảm tạ về việc trông nom săn sóc gia đình giúp, và nhờ cho Bôn Tứ đưa giùm gia quyến về kinh. Tây Môn Khánh xem xong bảo:

- Hạ Đại nhân đã nhờ người, chẳng lẽ lại không đi, vậy định bao giờ lên đường?

Bôn Tứ đáp:

- Sáng sớm hôm nay gia nhân bên Hạ lão gia có tới nói là mồng sáu thì khởi hành. Phen này tôi đi cũng phải mất nửa tháng.

Nói xong đưa chìa khoá tiệm tơ lụa ở đường Sư Tử lên cho chủ. Tây Môn Khánh bảo:

- Để ta nhờ Ngô Nhị cữu tới thay thế người vậy.

Bôn Tứ lạy chào rồi về nhà sửa soạn hành lý. Tây Môn Khánh cũng mặc áo đội mũ tới nhà Vân chỉ huy.

Tây Môn Khánh đi rồi thì Ngô Đại cửu mẫu cũng cáo từ. Nguyệt nương sai soạn ba cái quả, chất đầy thức ăn bánh trái và hoa quả để biếu Đại cửu mẫu, rồi thân tiến ra cổng để Đại cửu mẫu lên kiệu về nhà.

Bỗng nghe tiếng khóc, thì ra Hoạ Đồng đang nép vào cổng sau mà khóc, Bình An đang dỗ, nhưng càng dỗ, Hoạ Đồng lại càng khóc to hơn. Bình An vừa đánh Hoạ Đồng, nhưng thấy Nguyệt nương tiến Ngô Đại cửu mẫu ra nên vội dỗ dành. Nguyệt nương tiến Đại cửu mẫu lên kiệu xong quay lại hỏi Bình An:

- Mày làm gì mà nó khóc vậy? mày lại bắt nạt nó phải không?

Bình An thưa:

- Ôn tiên sinh bên kia cho gọi nó mà nó không sang, lại còn mắng tôi nữa.

Nguyệt nương hỏi Hoạ Đồng:

- Thằng kia, Ôn tiên sinh cho gọi, sao mày không sang, còn đứng đó khóc hay sao?

Hoạ Đồng nói:

- Không việc gì đến nó, tôi sang hay không kệ tôi, tại sao nó lại đánh tôi?

Nguyệt nương hỏi:

- Tao hỏi mày là tại sao mày không sang?

Hoạ Đồng im lặng. Kim Liên đứng sau Nguyệt nương thấy vậy bèn mắng:

- Thằng chết tiệt này, Đại nương hỏi sao mày không đáp?

Bình An bèn xông tới tát Hoạ Đồng một cái, Hoạ Đồng lại càng khóc to hơn. Nguyệt nương mắng Bình An:

- Thằng khốn, sao mày lại đánh nó? mày bảo nó nói đi, tại sao Ôn tiên sinh cho gọi mà không chịu sang?

Đúng lúc đó thì Đại An cưỡi ngựa từ ngoài vào. Nguyệt nương hỏi:

- Gia gia về phải không?

Đại An xuống ngựa thưa:

- Vây chỉ huy đang giữ gia gia ở lại uống rượu, gia gia sai tôi về lấy khăn áo.

Rồi thấy Hoạ Đồng đứng khóc bèn hỏi:

- Sao thế này?

Bình An đáp:

- Ôn tiên sinh bên kia cho gọi nó, nhưng nó không chịu sang.

Đại An bảo:

- Em ơi, Ôn tiên sinh cho gọi mày, tiên sinh chẳng gì cũng có tên là Ôn Nam Phong, ngày thường mày vẫn hầu hạ tiên sinh, sao hôm nay lại không chịu sang, ở đây trở chứng vậy?

Nguyệt nương bảo Đại An:

- Thằng khốn nói cái gì Ôn Nam Phong vậy? Ôn Nam Phong là cái gì?

Đại An đáp:

- Xin Đại nương cứ hỏi nó tất rõ.

Kim Liên vội kéo Hoạ Đồng lại hỏi:

- Này thằng kia, mày nói thật đi. Ôn tiên sinh gọi mày sang làm gì vậy? mày không chịu nói thật, tao thừa Đại nương đánh mày cho mà xem.

Hoạ Đồng nghe vậy cuống lên, bèn kể hết chuyện Ôn tú tài sai sang để dọn dẹp nhà sau, lấy chỗ vui chơi trăng gió với hạng bán phần buôn hương. Có gì kể ra hết cả. Nguyệt nương nghe vậy thì đỏ mặt hổ thẹn, bèn quát:

- Thôi, thằng khốn im đi, mày không nể mặt tao hay sao.

Đoạn quay sang trách Kim Liên:

- Chuyện đó mà Ngũ muội cũng gạn hỏi nó làm gì, lại còn lẳng tai nghe nó nói nữa.

Nói xong lại than:

- Thật không ngờ con người như Ôn tiên sinh lại có thể làm những chuyện đó.

Kim Liên nói:

- Chắc là ở bên đó một mình buồn, nên mới dám làm vậy chứ.

Ngọc Lâu nói:

- Nghe nói là có vợ rồi, sao lại làm chuyện đồi bại vậy.

Kim Liên nói:

- Từ khi Ôn tú tài tới nhà này làm việc thì tôi chưa thấy mặt mũi vợ con ông ta ra sao.

Bình An nói xen vào:

- Làm sao mà nương nương thấy được, từ khi bà ta tới nhà trước mặt đây thì suốt ngày cửa ngoài thấy khoá, cả nửa năm nay, tôi chỉ thấy mặt bà ta có một lần, là lần bà ta về thăm mẹ, nhưng chưa tới đã thấy trở về rồi, còn chẳng bao giờ thấy bà ta ra gần cổng.

Kim Liên bảo:

- Bà vợ này chắc cũng dần lẩm nên mới suốt ngày giam mình trong nhà như ở tù vậy, người thế thì giữ chồng sao nổi.

Bàn tán vài câu rồi Nguyệt nương dẫn đám tiểu thiếp vào.

Tối hôm đó, Tây Môn Khánh về nhà, vào thượng phòng thay mũ áo.

Nguyệt nương hỏi:

- Vân quản lý giữ chàng ở lại uống rượu phải không?

Tây Môn Khánh gật đầu đáp:

- Thấy tôi đến thì Vân chỉ huy mừng lắm, cứ giữ lại ăn uống. Nay mai Kinh Đô giám thăng chức thì Vân chỉ huy thay thế đấy. Mình phải soạn hai lễ để mừng Kiều thân gia và Vân Chỉ huy mới được. Các quan ở đây đang định là phải có văn chúc mừng nữa. Để bảo Ôn tiên sinh soạn hai bài văn mới được.

Nguyệt nương bảo:

- Còn nói tới cái ông Ôn tiên sinh làm gì nữa, con người như thế mà hoá ra bậy bạ, bày trò trăng gió ngay trong nhà khiến người ngoài cũng biết.

Tây Môn Khánh giật mình hỏi:

- Sao lại có chuyện đó?

Nguyệt nương đáp:

- Chàng đừng có hỏi tôi, cứ hỏi gia nhân của chàng tất rõ.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Gia nhân nhưng mà đứa nào mới được chứ?

Kim Liên đứng cạnh đáp:

- Thì cứ hỏi thằng Hoạ Đồng, chính nó đã nói với Đại nương đấy.

Tây Môn Khánh vẫn còn nửa tin nửa ngờ, bèn quay lại bảo Đại An:

- Người ra gọi nó vào đây cho ta hỏi.

Đại An ra gọi. Hoạ Đồng vào thượng phòng lạy chào rồi quỳ xuống chờ đợi. Tây Môn Khánh quát:

- Mày phải nói thật, Ôn tiên sinh làm gì bên đó? mày không nói thật, tao kẹp tay chân mày.

Hoạ Đồng hoảng lên vội thưa:

- Bẩm gia gia, lần trước Ôn tiên sinh gọi tôi sang, đổ rượu cho tôi say rồi bắt tôi làm chuyện bậy bạ, nên hôm nay tiên sinh cho gọi, tôi không dám sang nữa. Tiên sinh lại sai Bình An gọi tôi, tôi không chịu sang, Bình An chẳng hiểu gì, xông lại đánh tôi, khiến Đại nương bắt gắp. Thường ngày tiên sinh hay hỏi tôi về những chuyện trong các phòng của các nương nương bên này, nhưng tôi

không bao giờ dám nói. Hôm qua trong nhà có tiệc, tiên sinh lại xúi tôi ăn cắp những bát đĩa quý bằng vàng bạc để đưa cho tiên sinh. Hôm lâu rồi, tiên sinh lấy hồ sơ của gia gia đem cho Nghê tiên sinh coi, Nghê tiên sinh lại đem cho Hạ lão gia coi, sau đó Ôn tiên sinh lại dặn tôi là không được nói với ai hết.

Tây Môn Khánh chợt hiểu tại sao Hạ Chỉ huy lại biết chuyện mật vụ về thăng thưởng, khiến Địch Quấn gia trách cứ, bèn dùng nỗi giận bảo:

- Thật đúng như người ta thường nói, biết người biết mặt, không biết được lòng là vậy. Ta tin dùng cất nhắc nó, vậy mà nó hành động chó má như thế bao giờ không, ta còn dùng làm gì nữa.

Nói xong cho Hoạ Đồng đứng dậy mà dặn:

- Từ nay ta cấm mày không được qua bên đó nữa.

Hoạ Đồng mừng quýnh, vội lạy tạ rồi lui ra ngoài. Tây Môn Khánh nói với Nguyệt nương:

- Thảo nào Địch thân gia bảo tôi là không giữ mật những tin tức trong triều. Tôi vẫn không biết ai đã tiết lộ những điều đó, thì ra tên họ Ôn khốn kiếp này làm vậy, thứ chó má đó nuôi trong nhà làm gì nữa.

Nguyệt nương nói:

- Mình không có con trai lớn đi học để giúp đỡ nên mới phải mượn hấn về viết thiếp, lo việc giấy tờ, ngờ đâu hấn lại dám làm yêu làm quỷ như vậy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, không cần nói nhiều, ngày mai tống cổ hấn đi là xong.

Đoạn cho gọi Bình An vào dặn:

- Người sang bên đó, thưa với Ôn tiên sinh là gia gia tôi cần nhà để chứa hàng, tiên sinh nên tìm nhà khác mà ở. Nếu hấn có sang đây xin gặp thì nói là ta không có nhà.

Bình An vâng lời bước ra. Tây Môn Khánh bảo Nguyệt nương:

- Sáng nay Bôn Tứ tới thưa với tôi là mồng sáu thì khởi hành, đưa gia quyến Hạ Đại nhân về kinh. Tôi nghĩ là năm hết tết đến, không thể đóng cửa hàng, nên định nhờ Ngô Nhị cữu tới trông coi cửa hiệu giùm ít ngày, nàng nghĩ thế nào?

Nguyệt nương đáp:

- Tôi chẳng nghĩ thế nào cả, chàng tính sao thì làm vậy, tôi nói ra lại mang tiếng nọ kia, người ta lại bảo là tôi lo giúp đỡ cho em tôi.

Tây Môn Khánh cho gọi Kỳ Đồng vào bảo:

- Đi mời Nhị cữu người lại đây.

Kỳ Đồng vâng lời đi ngay. Lát sau Ngô Nhị cữu tới. Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh uống rượu nói chuyện, rồi đưa chìa khoá cho Nhị cữu, bảo hôm sau ra mở cửa tiệm tơ lụa ở đường Sư Tử để bán hàng.

Về phần Ôn tú tài, thấy Hoạ Đồng không chịu tới thì hơi chột dạ, cả đêm không ngủ yên, sáng hôm sau, thấy Bình An sang nói:

- Lão gia tôi nói là cần nhà để chứa hàng, xin tiên sinh cảm phiền tìm nhà khác mà ở.

Ôn tú tài nghe xong biến sắc, biết là Hoạ Đồng đã tiết lộ mọi chuyện, vội khăn áo chỉnh tề, định sang gặp Tây Môn Khánh. Bình An thấy vậy nói:

- Gia gia tôi ra nha môn làm việc rồi.

Nói xong cáo từ.

Tới trưa, Ôn tú tài lại khăn áo chỉnh tề sang gặp Tây Môn Khánh, nhưng mới tới cổng thì bị Cầm Đồng chặn lại. Ôn tú tài đưa cho Cầm Đồng ít tiền, nhờ cho vào, nhưng Cầm Đồng không dám nhận, nói:

- Gia gia tôi làm việc mệt nhọc, mới ở nha môn về, đang nghỉ ngơi, tôi không dám vào bẩm.

Ôn tú tài biết là không còn hy vọng gì nữa, bèn tới bàn định với Nghê tú tài, rồi đem gia quyến về nơi ở cũ. Thật là:

Tây giang dâng nước mệnh mông,

Cũng không rửa sạch thẹn thùng hôm nay.

oOo